

І. Ковальський

ЗАВДАННЯ І ПЛАН НА ПОЛІ ВНУТРІШНЬОЇ ПОЛІТИКИ

Щоденна праця кожного організованого чинника розпадається на необхідні частини-ділянки, які, виступаючи в тісному пов'язанні з цілісною програмою завдань і праці цього чинника, творять гармонійну в'язанку ділів праці та людей, що їх очолюють, у них виявляються і в них прямують до досягнення доступного максимуму здобутків, які, взяті разом, становлять життєвий шлях того організованого чинника в народі-нації, чи в якійсь одній громаді або організації.

Заснована в 1929 році ОУН поставила перед собою завдання організувати український народ до боротьби за УССД, а рівночасно керувати тією боротьбою аж до досягнення мети — здобуття держави з усіма належними до неї законодавчими і виконавчими органами, військом, поліцією тощо, після чого ОУН займе в державному організмі таке місце та сповнятиме таку роль, якою наділять її громадяни держави.

Організація народу до боротьби за волю та державність і керування тією боротьбою під кожним аспектом і в кожній потребі — це те основне завдання, для якого постала ОУН. Організація ж народу охоплює багато специфічних ділянок, в першу чергу ділянку організаційну. Чинник, який ставить перед собою завдання організувати народ, потребує сам бути добре зорганізованим і впорядкованим під кожним оглядом. Для прикладу, цей чинник мусить освідомлювати без решти мету боротьби, отже мати вдосконалений погляд на суть національної держави, за яку він бореться. Він мусить спирати свою боротьбу на необхідних первнях світоглядного, духово-ідеологічного порядку і порядку суспільно-програмового. Він мусить мати випрацьовану стратегію, щоб процес боротьби розвивався від того, що є дійсне, до того, що народів-нації на потребу, себто — до чого народ-нація повинні стреміти. Він мусить диспонувати підготованим ідейно, політично, організаційно і військово кадром борців. Вкінці, він потребує диспонувати матеріальними засобами, вишколеними дипломатами, загартованими пробоевиками, зв'язковими, пресовими виданнями і реманентом, а вкінці також необхідною зброєю.

Між цими ділянками в Організації, які виступають як перші в нашій структуральній побудові, виступає сектор Внутрішньої політики ОУН, основним завданням якого є вивчати кожночасне положення в нутрі народу-нації, вивчене зводити до відповідних знаменників, а рівночасно плянувати й проводити дію, щоб між цими знаменниками переважав той, який на думку Проводу Організації найбільше пригожий народів в етапі боротьби і в етапі будови та закріплення державного життя.

Ледви чи наш світ знав колинебудь такий стан, щоб всі члени якоїсь людської спільноти "тягнули" як то популярно кажуть, "в один гуж". Але прикладів охоплення суспільних одиниць одним ідейним горінням у максимальних розмірах можна навести відносно багато. Тому основне завдання цього сектора в обличчі постанов Великих Зборів можна окреслити менш-більш так: діючи в періоді плюралістичних ідейно-політичних прямувань в українському суспільстві, вести всі прямо чи посередньо приналежні до сектора справи так, щоб скріплювався під ідейним, політичним, організаційним і дійовим аспектами фронт національно-державницький, а в цьому фронті наш націоналістично-революційний рух; ідучи шляхом посиленої дії від одного етапу до другого, зменшувати, а де можливо, то і відсувати від помітного впливу на українську громадськість ті групи та прошарки, які виступають з антидержавницькими ідеями, або стоять на позиціях уже традиційного в них політичного мінімалізму. Осягаємий в цей спосіб ґрунт закріплювати в ОУН і біля ОУН при допомозі існуючих або творених ідеологічних і громадських організацій, які мали б завдання поглиблювати та поширювати патріотизм і національно-державницьке виховання; а рівночасно сповняли б також інші завдання визвольного характеру.

Щоб це основне завдання виконувалося, сектор повинен мати вплив і певне відношення до тієї частини пропагандивної діяльності, яка займається ширенням наших ідей та інформацій між українською громадськістю, і прямий доступ та тісне пов'язання з громадською ділянкою праці, церковно-релігійним і науково-культурним секторами. Цей вплив і відношення повинні бути обопільного характеру, а коли мова про громадську ділянку та певні аспекти політики на церковному і науково-культурному полях, то може навіть ще ближчого консультативного характеру на форумі кожної провідної інстанції в нашій Організації.

Після цих вступних стверджень можемо перейти до практичніших питань. Перше - це окреслення загального положення під оглядом потреб внутрішньої політики на терені, а відтак друге - визначення найважливіших завдань на найближче майбутнє.

Українська Громадськість у Великій Британії не однорідна під духово-ідейним, політичним, церковно-релігійним і загально-громадським оглядом. Ця неоднорідність унаслідок існування і дією в громаді більших чи менших груп традиційних противників ОУН, деякої частини менше свідомих під національним оглядом земляків і в двох радшу протилежних політичних групах політичних прихильників/Українське Товариство і Союз Гетьманців-Державників/, а тоді в неорганізованих групах "апартійників", світоглядом й духово доволі близьких нам, але політично відсталих у наслідок різних обставин. Ця неоднорідність видна не тільки між українцями старшого покоління, але й між українцями молодшого покоління. Найбільш впадаючою в очі, глибоко проникаючою і у великій мірі антагоністичною виступає неоднорідність на церковно-релігійному полі, де подавляюча частина громадськості стоїть на плятформі помісности й патріярхату і діє під проводом кількох душпастирів та проводу УКПО, а менша частина згромаджена біля єп. А. Горняка, його душпастирів і сторонників централізму та формалізму в Римській Курії. Ця друга сторона має попертя британських римо-католиків.

Коли мається на увазі членство та прихильників таких фракцій на нашому терені, як ОУНм, ліве УРДП, ліве УНДО, ОУНз і середовище ЗП УГВР, декотрих із УНДС і УНР тощо, то їх не має змоги переконати навіть найкращою пропагандою, за винятком жибя одиниць. Але між прихильниками цих фракцій, між людьми з молодого покоління можна ще багато

зробити при застосуванні опанованого підходу в загальному, індивідуальних зв'язків, вдалої пропаганди та інформації, а найважливіше - поживаленням діяльності й акцій на полі громадському і на полі науково-освітньому. В крайних потребах можна б практикувати тиск публічної opinii.

На полі церковно-релігійному місця на відступ чи поступки більшості перед меншістю з піддержкою чужих властей імущих нам не під силу, ані не на руку з усіх міркувань, а головно в наслідок розмірковувань про Церкву та її потреби, про Голову Церкви тощо. Наколи Ватикан не поступиться і не відкличе свого Апостольського екзарха, тоді виразний поділ, або за словами єп. А. Горняка - "схизма" - не уникнені. Тут бачиться два роди альтернативної дії: посилити зусилля за видаленням єпископа, але рівночасно робити заходи перед Патріярхом, щоб він подав своїй частині вірних і душпастирів необхідні рами канонічного характеру.

На відтинку науково-культурному буде побажаним знеутралізування у формі ступневості ярих противників нашого Руху, а рівночасно явних промарксистів з поміж молодих.

Відчувається абсолютну потребу зрушення молодечих організацій до ширшої діяльності, зокрема до акцій, та своєрідної реорганізації студентства відновленням товариства ім. Міхновського/ТУСМ/. Поглиблення і поживалення внутрішньої діяльності сектора Молоді і Студентства у Виховно-вишкільній площині та в площині активної дії в легальному українському організованому світі абсолютно необхідні.

Вкінці загальне побажання. Обсервація нашого організованого життя на протязі проминаючого десятиліття підказує, що наш актив і активніша частина організованих симпатиків занадто скоро "старіються" та аполітизуються в часі, коли загальні обставини, а зокрема наступ ворога, його явних та прихованих сил радше наголошують потребу активного видвигання та відстоювання націоналістичних засад у підході та в практичній громадсько-виховній праці. Під цю пору трапляються подекуди випадки мовчазного сприймання нападів противників або ворогів, щоб, мовляв, про нас зле не думали. Часом важко розвинути дискусію про справи менше відомі, бо люди замало поінформовані, хоч на цю тему друкувалися матеріали в нашій пресі. Надто мало в терені праці по лінії подій в Україні з рамени провідного активу на місцях, послабла також дія в напрямі поширення нашої преси, брошурованих та книжкових видань. Все це необхідно поправляти, щоб не поставав вакуум, який заповнятиметься неконечно потрібним, але найчастіше тим, що про себе голосніше говорить.

Наші працівники на політичному й громадському полі потребують доброго ознайомлення з ходом боротьби в Україні, ідейним й політичними заложеннями цього переважливого змагання. Тому пропонуємо провідному активові в усіх клітинах простудіювати довшу працю з України на тему "Грані Культури", другу - "Дисидентство" і третю "Про дерево національних задач", надруковані в 1981 і 1982 рр. у "Визвольному Шляхові", або на сторінках "Шляху Перемоги", "Гомону України" та "Української Думки". Ці засадничого характеру матеріали самвидавного циклю освіжують думку і поглиблюють та поширюють тематику визвольних завдань на теперішньому етапі боротьби, а рівночасно відкидають припущення про те, немов би націоналістичний напрям думання і дії в Україні "виживає", що підсувають і противники і вороги.

Отже, реасумуючи висказані в цьому матеріалі настанови, повтаряємо, що:

1. Головне завдання чи спрямування - це популяризація між українською громадськістю революційно-визвольної концепції ОУН, так, як це означене Постановами VI і попередніх Великих Зборів ОУН та її з'ясування головними речниками революційної ОУН.

2. Розпрацьовування на тій базі практичної політики в найширшому засязі з ціллю продовжування та закріплювання зв'язків та співпраці між нашим Рухом і другими українськими політичними середовищами в дусі української визвольної і державницької солідарности, безкомпромісової постави до ворогів України, головно до большевицької Москви.

3. Активне побороування проявів і дії ворогів і противників української самостійности, безкомпромісовости і революційности звідки це не виходило б, стосуючи форми, методи й засоби найбільш конечні чи необхідні.

4. Спеціальна увага популяризації Манифесту VI Великого Збору ОУН, який в ядерній формі з'ясовує постуляти нашої Організації в усіх відношеннях.

5. Тісна співпраця і координація на цьому полі з громадськими, молодечими і становими установами та організаціями, і з нашою дією в тереновому засязі на зовнішньому полі.

■■■■■■■■

С. Височан

ДО ПРОБЛЕМ СУСПІЛЬНО-ГРОМАДСЬКИХ СПРАВ У ПОВ'ЯЗАННІ З ЦЕРКОВНИМИ

Керівник Сектора Внутрішньої політики, чи, радше нашої постійної дії серед активної та пасивної частини українського народу, яка живе поза межами рідної землі, окреслив завдання цілости цього сектора. Тут приходить ся уточнити деякі справи, а в парі з цим намітити дальші шляхи нашої дії та заходи у здійснюванні Постанов VI ВЗ ОУН, які відносяться до цілости наших справ.

Перед кількома роками в наших рядах були піднесені голоси відсуспільнення, або, інакше кажучи, відтягнення певної частини нашого провідного активу від праці в суспільно-громадських установах, організаціях і в товариствах. Одначе практика виказала доцільність мати вплив на розвиток суспільно-громадських установ, а в парі з цим пропагувати наші ідеї, програму та концепцію визвольної боротьби, залучуючи до цього широкі круги громадянства, без чого буде нам неможливо вести широку дію в такому засязі, як це є під цю пору.

Це, одначе, не треба розуміти в той спосіб, що ми тут уже все досягнули і здобули. Нам треба уважно переглянути спосіб і характер нашої діяльності також для того, щоб молодшому поколінню залишити більш певний ґрунт для дії. Це можна буде досягнути тоді, коли до цієї праці, яка в більшості одинока, де кожен член, симпатик чи прихильник ОУН може себе виявити, залучиться актив, який своєю активністю заохотить своє докільля до дальшої та постійної праці. Нам також потрібно перевіряти час-до-часу координати свого напряму, бо маленьке відхилення тепер може привести в майбутньому до ускладнень та труднощів.

До засязу нашої внутрішньої політики належать три окремі ділянки: це церковно-релігійна, суспільно-громадська і політична. Коли в пер-

шому і третьому випадку громада може виявляти різниці, бо її члени належать до різних Церков чи релігійних або політичних груп, партій чи рухів, то в громадській ділянці є найбільш об'єднуючих факторів, де всі українці, поминаючи різниці, які у них можуть бути, як це є в кожному суспільстві чи народі, можемо зберегти себе та бути спосібним до кожночасної дії та акції, закріплюючи довкола себе доростаюче покоління, щоб і воно могло продовжувати нашу працю та працю наших попередників.

З хвилиною, коли перші групи українців опинилися поза межами батьківщини, як піоніри нашого поселення в ЗСА, Канаді, Бразилії чи Аргентині, чи насильно вивезені або внаслідок воєнних дій згруповані в різних таборах праці у Німеччині та Австрії, або в групах військовиків в таборах полонених в Австрії, Німеччині та Італії, а згодом перевезені до інших країн, старалися організувати свої церковні громади, парохії і світські організації, щоб можна було протиставитися проявам, які могли б нас поглинути.

Таке бажання було і серед тих українців, які опинилися у Великій Британії. Маючи в своєму складі заавансованих членів ОУН, в дуже скорому часі терен Великої Британії покрився мережею зорганізованих громад, церковних парохій. Не дивлячися на те, якими шляхами ми прибули і поселилися тут, в нас із самого початку була гармонія та бажання спільного організованого життя. Перші спроби поділити громаду почалися в 1948 році, у висліді чого маємо кілька груп. Однак серед цілості вирізняються ці установи і товариства, які стоять на платформі Визвольного Фронту. Це діється не тільки на терені Великої Британії, але в цілій українській діаспорі.

ЦЕРКОВНО-РЕЛІГІЙНИЙ ВІДТИНОК:

Треба признати, що найтяжчий змаг та боротьба є серед Церков, яка дуже часто переминюється в зоологічну ненависть та взаємне поборювання. Релігійні війни є тяжкі та жорстокі, тягнуться довгими роками, а у висліді постають величезні перешкоди для справжнього екуменізму, до плекання любови та пошанівку між різними віровизнаннями. Тільки в цьому десятилітті, під певним тиском патріотичного суспільства ієрархія Українських Церков "вдає" поєднання, яке на практиці важко запримити.

VI ВЗ ОУН виніс окремі постанови в церковних справах, в яких провідною ідеєю є визнання і завершення в Українських Церквах патріархальним устроєм - так Української Православної Церкви чи Церков, маючи на увазі їхній поділ на кілька окремих церков, які себе взаємно не визнають, а то й поборюють, як також Помісної Української Католицької Церкви. ОУН дає піддержку цій далекойдущій концепції, яка повинна сприяти поєднанню всіх українців-християн в одну Українську Церкву.

Цьому протиставиться Москва різних барв. Вдаючи, що вона також зацікавлена в загальному екуменізмі, Москва робить усе можливе, щоб нас елімінувати або навіть відобрати наші історичні права на вільний розвиток церковно-релігійного життя. Прикладом можуть служити заходи Московської Патріархії так у Ватикані, як і в Царгороді.

Коли брати під увагу духово-релігійні потреби українців у Великій Британії, то вони є подавані почерез: Помісну Українську Католицьку Церкву, Українську Автокефальну Православну Церкву, Українську Автокефальну Церкву-Соборноправну, Євангелитські громади, яких є кілька. Є також деяка частина українців, яка через різні причини, обставини та посвоячення належить до чужих церков. Серед них є священники та

навіть єпископ Польської Православної Церкви, який є українцем з походження. До цього треба додати гурт українців, які стараються завернути назад тисячоліття християнства в Україні, пропагуючи поворот до поганства, або, як вони називають, до Рідної Української Національної Віри/РУНВІСТИ/.

Для нас, членів націоналістичного руху єдиноправильною завжди настановою завжди буде підтримка УАПЦ і Помісної Українській Католицькій Церкві. І ми цього придержувалися навіть тоді, коли ієрархія УАПЦ, священники та деяке число вірних були в засаді проти нас, стараючись поборювати нас на кожному кроці. Але ми не пов'язували осіб і їхніх становищ з цілою УАПЦ.

ПОМІСНА УКРАЇНСЬКА КАТОЛИЦЬКА ЦЕРКВА є найбільшою щодо числа вірних і священників. Здається, що можна сказати, що всіх її вірних буде десь біля 22 тисячі, або трохи більше. Але при цьому треба сказати, що якраз в нутрі цієї Церкви на терені Великої Британії йде боротьба за її збереження. Друг Ковальський у своєму елябораті згадав про ті труднощі, які виразно зарисувалися від липня 1975 року, хоча вони були від самого початку побуту єпископа Горняка в Англії/від 1961 року/, або ще й перед тим. Правдою є те, що велика частина нашого провідного активу із самих початків була сильно заангажована в організуванні громад та парохій Української Католицької Церкви, сповняючи функції зв'язкових, дяків, паламарів та других. В половині 50-тих років ми бачимо деяке зменшення цих наших діячів, на місце яких прийшли наші противники з посереднім впливом на деяких священників.

Здавалося, що із прибуттям єпископа ці справи якимось унормуються, але, не дивлячись на те, що в деяких місцях з нашої сторони була маніфестована навіть пересадна лояльність до єпископа, це його не прихилило на нашу сторону. Кажуть, що єпископ, будучи питомцем в Римі, був приналежний до мельниківського руху. Це може тепер пояснити нам його ненависть до нашого руху. Пятнадцять років позначилося деякими зударями, аж вкінці ми дійшли до липня 1975 року, коли вже не могли інакше поступати, як поступили. Події й розвиток обставин 1975 - 1982 років нам відомий. Ми були співучасниками цього. А всеж таки навіть тепер потрібно проаналізувати із перспективи років наскільки наше становище було правильне і чи можна було це все оминати.

Треба признати, що на наш рух посипалися різні напасти, очорнювання, пасквілі. У великій мірі в цьому заангажувалася частина українського політичного світу, для якої трапилася нагода, щоб скорше досягнути свою ціль - підкопати наш престиж як провідної організації.

У висліді цієї боротьби повстало масове Українське Крайове Патріархальне Об'єднання Мирян, набуто будинок та основано дуже обмежене в числі Товариство "Свята Софія" для завідування цим же будинком. Стала зорганізована Філія УКЦ, яка намагається розбудувати на нашому терені українське наукове життя, охоплюючи ним головно українських студентів і молодь.

В 1976 році цей поділ зарисувався більш виразно через різні провокації і постійні цькування. Велика частина вірних зістала позбавлена духовної опіки - відбуваються доривочні приїзди Отців з Риму, головно під час Різдва та Великодня. Вкінці до Лондону прибув о. Євген Гарабац, який є членом "двійкарів", але в травні 1982 р. із його сторони почалися напасти на наш рух, без якоїсь поважної причини з нашої сторони. Його непорозуміння з адміністрацією патріаршого дому постали проти нашої волі й настанови. Його евентуальне вибуття напевно використають наші політичні противники для того, щоб ще раз ви-

ступити проти нас. Ситуація доволі ускладнена на терені Південної Англії, Лондону, а також і в других місцях, бо один священник не може обслужити потреб вірних. З цього приводу є також і ускладнення в нас самих, де починаються взаємні обвинувачення. Але факт є той, що коли Президія УКПО назначила трьох своїх членів, щоби переговорити з о. Є. Гарабачем, то він відмовився від зустрічі та розмови.

Якраз в цьому переходовому часі, тобто під час змін та переміщення в ТП сталися дві події, які варто проаналізувати та знайти причини такого обороту справи. Маю на увазі приїзд Папи до Великої Британії, де ми посередньо заангажувалися в тому, щоби приїзд Папи використати в кількох напрямках, а саме: звернути увагу на переслідуваних українців-католиків в Україні, ССРСР та сателітних країнах; на проблеми Української Католицької Церкви в діаспорі, а також на те, щоби унормалізувати відносини у Великій Британії почерез відкликання єпископа Горняка з Великої Британії.

Були видані вказівки - одна від Президії УКПО, де докладно подано хто і як має це зробити; видано летючки, яких, здається, навіть третини не роздано. З рамені ТП пішла інструкція, в якій була вказівка піддержати заходи УКПО. Були обласні відправи, де цю справу наголошено. Але в терені і в Лондоні нічого помітного не зроблено. Іншими словами - нагоду прогавлено.

Другою посередньою акцією мав бути Мирянський Конгрес, на якому вчисляючи хористів, було біля 850 осіб на залі та 150-200 поза нею, що також не принесло слави, бо треба було мати 2-3 тисячі мирян.

УКРАЇНСЬКА АВТОКЕФАЛЬНА ПРАВОСЛАВНА ЦЕРКВА - щодо числа - друга з черги. Священники в більшості нам не є прихильні. Наших членів або прихильників на останньому Синоді цілковито усунуто, або перенесено на невирішані місця. Нашим членам, які належать до УАПЦ необхідно більш активніше включитися в праці та старатися, щоби бути делегатами на синоді, де вибирається єпархіяльний Провід тощо. Загально треба сказати, що Митрополит Мстислав, на підставі нашої активної допомоги УАПЦ не може цілковито нас ігнорувати, а також і те, що ми постійно стараємося використати кожен нагоду, щоби бути присутніми на різних церковних імпрезах.

УАПЦ в минулому мала цілий ряд труднощів та ускладнень. Також на початку 1950 років відбувся поділ, у висліді якого частина вірних відійшла та оформилася в Українську Автокефальну Православну Церкву - Соборноправну.

УКРАЇНСЬКА АВТОКЕФАЛЬНА ПРАВОСЛАВНА ЦЕРКВА - СОБОРНОПРАВНА очолена на початку протопресв. Ігорем Губаржевським. Але скоро він виїхав. Ближчі дані про цю церковну групу зараз не відомі. На початку 1970 років до Англії прибув єпископ Іван Триценко, але його помітної діяльності не видно.

ЄВАНГЕЛИСТСЬКІ ГРОМАДИ - є їх на терені Англії декілька: в Лондоні, Галіфаксі, Ноттінгемі та, здається, також у Дербі. Поодинокі особи, які належать до цих груп, є в інших містах Великої Британії. Час-до-часу прибувають до них пасторі із-за океану. Але ближчих відомостей про них також не маєтсья.

РІДНА УКРАЇНСЬКА НАЦІОНАЛЬНА ВІРА - серед українців є кілька їхніх осередків, це: Лондон, Болтон, а деякі з її членів живуть розпорошено в терені. В дійсності тут є прихильники двох їхніх волхвів: д-р Мирослава Шкавритка, колись сумівського діяча у Великій Британії,

який зараз живе у Вінніпегу, Канада, та Лева Силенка-Орлигору. На підставі не зовсім перевірених відомостей можна сказати, що їх є біля 30 осіб. Із тих, що належали до цього руху, були: проф. В. Шаян і священник УАПЦ о. Петро Мотуз. Вони померли. Між членами РУНВ є також Лісовий з Лідсу. До них причалила частина українців-католиків вже після ускладнення обставин, тобто після 1975 року, а між ними є такі, які мали чи мають відношення до нашого руху.

Із секретаріату духовного вогнища рідної віри розіслано інформацію про те, що на терені Великої Британії буде перебувати між 20-им липнем і 15-им серпнем 1982 р. о. волх Мирослав Шкавритко, щоб відбувати особисті зустрічі з окремими родинами. Такі інформації отримали члени нашого провідного активу. І тут перед нами в цілій ширині стоїть питання, як ми зустрінемо о. волхва і які мають бути наші відносини до нього, щоб необдумане поведінка не послужила прикладом для мобілізації сторонників РУНВіри.

ІНШІ ВІРОВИЗНАННЯ складаються із гурта тих осіб, які належать до різних церковних громад чи груп, а це в більшості ті, які відійшли від організованого життя, соромляться повернути назад, але їх загалом може бути навіть кілька соток. Тут треба згадати, що між ними є багато таких, які належать до польської або російської православної церкви.

СУСПІЛЬНО-ГРОМАДСЬКИЙ СЕКТОР. В осені минулого року, ще перед VI ВЗ, тодішній Тереновий Провід зупинявся над проблемами, які є довкола цього сектора. В представленому елябораті були подані всі справи, які характеризують поодинокі установи, товариства та організації. Навіть дуже коротка характеристика їхнього постання і дії забере дуже багато часу, на кілька разів більше, як це призначено для кожного із тих, які будуть доповідати. Однак сьогодні маємо деяке число членів ТП, які є на засіданні перший раз, тому потрібно зробити бодай загальникове ствердження.

Завдання і засади української внутрішньої політики, прийняті VI-им ВЗ ОУН, доволі докладно подають ствердження, наświetлюють положення в Україні та діаспорі, а також установляють актуальні завдання та вказівки перед членами ОУН і також перед українським патріотичним громадянством. Коротко їх зрєасумував д. Ковальський, керівник сектора Внутрішньої політики.

Нам приходится більше уточнити справу діяльності установ, які є під нашим впливом, або, інакше кажучи, де наші члени можуть рішати про напрям діяльності цих установ, товариств та організацій якраз через те, що є вибраними в їхні проводи.

Маючи цілий вахляр організацій та установ із клітинами, місцями ведеться ними широка діяльність; надаючи навіть можливості на те, щоб мати час на родинні імпрези. Місцями вони тільки обмежуються до влаштування забав, уважаючи, що повністю виконали це, що ми часто наживаємо культ-освітньою працею.

В цих громадах діяльні клуби, які стараються домінувати, уважаючи, що в час годин продажі гарячих напоїв не можуть відбуватися сходини, чи другі імпрези, бо це псує справу бізнесу, хоча з другої сторони УТКлуби мають проблеми, бо всі до них звертаються про дотації чи пожертви.

Наші дві найбільші установи - СУБ і ОБВУ - відбули свої Загальні Збори. Великих змін в проводі цих установ не має. ОУЖ готується до своїх зборів в осені цього року. Інші також відбули свої збори, але

вони менше помітні.

УКПО, що почало діяти як ширша членська організація в 1976 році, має труднощі в уточненні прямої дії. Хоч Президія відбуває більше як кожного місяця свої засідання, сліду помітної праці в терені не видно.

Маючи на увазі тридцять різних організацій, товариств та установ, нам треба розрізнити між ними важливість їхнього існування, а рівночасно уточнити, в чію сферу впливів вона входить, щоб не заходили непорозуміння та ускладнення. Можемо сказати, що по нашій стороні маємо тільки СУБ як загальну громадську організацію чи установу. Інші мають членство обмежене та специфіковане. І тут постає питання, в який засяг діяльності входять молодечі організації, комбатантські, жіночі, студентські, торговельні, хоча вони всі мають громадську базу, одначе референти ТП із своєю точно специфікованою діяльністю можуть думати, що це входить виключно в їхню орбіту діяльності.

Крім цих офіційно існуючих організацій, є ще різні гурти, які регулярно сходяться; ведуть діяльність, але не вважають себе товариством чи установою. Сюди можуть зачислитися різні регіональні товариства то що.

Загально треба визнати, що активні українці сильно обтяжені різними збірками та пожертвами на церковні, громадські та політичні цілі, мають зобов'язання передплачувати українську пресу. Велике число нашого старшого громадянства, а також частинно молодшого, не працює через зростаюче безробіття, або на передчасній пенсії чи повній емеритурі. Показуються додаткові труднощі економічного порядку в цій країні. В обличчі цього треба перевірити, чи ми не забагато вимагаємо від нашого громадянства. Крім цілості вдержання організованого життя на нашому терені, ми у великій мірі допомагаємо в других країнах, з однієї сторони на центральні цілі/як Визвольний Фонд, АБН, Патріярший Фонд, а в парі з цим даємо поважні суми на церкви, як наприклад в Люрді та часописи/. Велику частину фінансових засобів збирають від наших людей виїзди до Риму, Люрду та Австрії, а також крайові святкування, що їх кожного року маємо біля 5-6 у формі імпрез.

Коли говорити про молодь, то із загального числа яких 22% належить до молодечих організацій, а біля 10% до загальних громадських, таких як СУБ. Ми завжди мали незадовільний стан із членством із старшого покоління, але у відношенні до молодих - це багато гірше.

Маючи такий стан мимоволі постає питання, що нам дальше робити: чи маємо йти по похилій лінії в долину, а чи радше протиставитися цим обставинам, і як? Тут можуть бути різні рецепти, вказівки та поради. Але якщо робити заходи, щоб покращати стан, то нам треба починати від себе. В першу чергу всі доручення, які виходять від ТП, ОП чи СП, треба перевіряти, чи вони виконані, а якщо ні, то чому?

Думаю, що відносно церковних справ треба поступати слідууючо: ПУКЦ - відбути студійну нараду, уважно усвідомити становище, в якому знаходимося на терені Великої Британії, та намітити шляхи нашої дії, враховуючи й те, що може бути ще важчий час. Ця нарада повинна бути із членів нашої Організації, які або мають вплив, а чи повинні мати вплив на розвиток та полагодження таких справ. Треба брати під увагу ще й те, що наш терен є осамітнений в цьому змаганні за помісність і Патріярхат, про що можна б навести кілька фактів, навіть із Мирянського Конгресу в Римі.

УАПЦ - тут нам потрібно мати когось із православних, який, будучи

безпосередньо в контактi з референтурою, мiг би доповнювати данi про розвиток справ у нутрi УАПЦ, бо так, як можна зауважити, в еляборатi Ковальського i в мене, бiльше мiсця присвячено ПУКЦ, бо ми знаємо цi справи з першої руки. Треба домогтися, щоб члени нашої Органiзацiї, якi є членами УАПЦ, були активними в нiй, не вiдмовлялися вiд обов'язкiв, та, щоб дiяли бiльше згуртовано в нiй, щоб тим самим елiмiнувати завеликi впливи мельникiвцiв.

УАПЦ - Соборноправна, стараючися пiзнати iх ближче, пропагувати серед них вмiло справу повороту до УАПЦ, що її сильно скрiпило б.

Иншi - старатися ближче пiзнати iх та завернути iх бодай до громадського гурту, а згодом може й повернуться вони до своїх церков.

РУНВiра - робити заходи, щоб наші члени не пiддержували цього руху, маючи на увазi, що в майбутньому це може вiдбитися негативно на нас в цiлостi.

Загально старатися, щоб наші члени, симпатика, юнацтво та прихильники були активними членами своїх церковних парохiй чи громад, скрiплювали iх та готувалися в той спосiб до вiдзначення 1000-лiття Хрещення України.

Вiдносно громадського сектора, то в першу чергу старатися збiльшити членство наших органiзацiй, включаючи сюди пасивних та молодь. Робити старання та зусилля, щоб клiтини, як i кожна органiзацiя, дiяли. До загальних зборiв робити пiдготовку так, щоб бодай частинно мiняти склад керiвництва. А в першу чергу звертати увагу, що там, де є недотягнення, там мусить наступити частинна змiна у проводi даної iнституцiї.

Варто вiдбути нараду тих членiв нашої Органiзацiї, якi є у провадках загальних органiзацiй, щоб обмiнятися досвiдом, скрiпити спiвпрацю та координацiю. Така нарада повинна намитити шляхи до покращання, якщо дана органiзацiя чи органiзацiї мають труднощi фiзичного, матерiального чи органiзацiйного характеру.

Ми повиннi сьогодні усвiдомити, що суспiльно-громадський сектор, який органiзацiйно охоплював би кожна украiнку, кожного украiнца, є значною допомогою для нашої Органiзацiї у виконаннi тих завдань, якi перед нами поклали Великi Збори ОУН, включаючи VI ВЗ ОУН. Разом нам, гуртом, буде набагато легше виконати тi завдання, тому кожний iз нас повинен перед собою ставити питання, що я зробив сьогодні, чи зроблю завтра для того, щоб мати сильне заплiччя нашої Органiзацiї.

.....

"Полiтика революцiйної ОУН на внутрiшньому полi була i буде в майбутньому всеукраїнська, себто така, що заступає iнтереси нацiї як цiлостi; всестороння, себто така, що охоплює одночасно життя нацiї в усiх його виявах i проблемах, i безкомпромiсова, себто така, що протиставиться усiм явищам чи намаганням послаблювати духову й полiтичну тугiсть нацiї, її держання до волi та боротьбу за державнiсть, а головню таким проявам, якi змiряють до заминення нацiонально-державницького iдеалу формою давнiшого чи модерного фeдералiзму, союзу, унiї тощо, в яких не український народ, але ворожi йому чи постороннi до нього чужi та ворожi сили вiдограватимуть головню ролю".

/Iз Постанов VI Великого Збору ОУН
Засади i завдання Української Внутрiшньої Полiтики/.

СУСПІЛЬНА ОПІКА ДЛЯ СПРАВ ЧЛЕНСТВА

Ми чули не раз голоси - навіть у нашій Організації кожний знає члена, коли він здоровий й активний, а не дай Боже хвороби чи іншого лиха, то забувають друзі, що десь їхній друг по ідеї знаходиться в біді і потребує щонайменше моральної підтримки. Щоб якимось і цьому зарадити і не на словах, а на ділі виявляти між нами дружність і взаємопідтримку, скеруємо увагу нашого членства на таку ділянку роботи як суспільна опіка для справ членства. До тепер членство назагал цікавилось долею інших членів, їх матеріальним і здоровельним станом без спеціальних для цього вказівок й інструкцій, як природний стан співжиття і співвідношення між членством. Але є цілий ряд інших справ і проблем в засягу суспільної опіки, якими нам теж необхідно займатися, а цього щораз більше. Щоб належно розуміти справи та здійснювати їх у нашій організаційній спільноті, покликано до ТП спеціального для тих справ референта, створивши референтуру Суспільної Опіки.

Референтура Суспільної Опіки є це нова референтура, діяльність її ще не зовсім окреслена, ні визначена, бо це найкраще означає час і досвід, який із ним приходитиме, але вже із самої назви видно, яка функція цієї референтури.

Між завданнями референта й референтури Суспільної Опіки є:

1. Відвідувати хворих дома чи в шпиталях членів, щоб підтримати їх на дусі й поцікавитися які член може мати труднощі й потреби, а пізнавши - йти з допомогою.
2. Гідно віддати пошану й подати останню прислугу помершому членові, відзначивши його організаційні заслуги. Родині покійного передати співчуття у горю. Референт СО - Тереновий чи нижчих орг. шаблів - не мусить самий завжди займатися/крім родини/ похоронними справами помершого члена, але мусить подбати, щоб хтось з рамені Організації цими справами займався.
3. Опіка над могилами самотніх померших членів має бути теж на увазі референта СО та в плянах його зайнять. Юнацтву і Молодому членству визначити під опіку могили, кожному по одній, хай на час Залених свят приведуть їх до належного вигляду.
4. Старатися, щоб кожний наш самотній член, симпатик і прихильник мали належно складені тестаменти, щоб важко ними запрацьований гріш пішов на Фонд Оборони України чи інші національні цілі, а не в чужі, чи тим гірше у ворожі-московські руки.
5. Подбати в станицях про дані, яких потрібно для виведання пенсій для вдів по наших членах. Це можуть зовсім добре виконувати референти при Відділах СУБ-у, але треба тільки нам на місцях припилювати справи і пригадувати, як це робиться стараннями Суспільної Опіки при централі СУБ-у.
6. Можна заздалегідь зібрати числа іншурансові, щоб у випадку смерти можна було відразу приступити до виведання пенсій для вдів. Не всі в Україні знають, що вдови по чоловікові в Англії належить пенсія і тому вдови не зголошують свої претенсії, а тут ніхто не зголошує, що покійний був жонатий в Україні. Маючи претенсії від вдови з України, зголошення тут, що покійний був жонатий і віднотований його номер іншурансу, справи пенсії для вдів швидше полагоджуються.

7. Побажаним є, а це можна частинно робити з рамені ОБВУ, щоб не забувати за вдів про наших членах, виявляти їм нашу прихильність і моральну, а в потребі й матеріальну допомогу їм давати. До цього теж заохочувати нашу молодь, щоб вона глибше цікавилася суспільними проблемами і служила поміччю.

8. Завданням референтури теж буде дбати, щоб архів, який залишається по померших членах/мається на увазі організаційний архів/, був зібраний, а не залишений у посторонніх від нашого руху людей.

9. Треба теж звернути увагу на нелітніх дітей-сиріт по наших членах, щоб не залишити їх без опіки, або в чужому притуці, де вони певно денационалізуються.

Можливо, що в майбутньому референтури Суспільної Опіки будуть діяти в обласних і станичних проводах.

М. ЗЕЛЕНИЙ
Референт СО ТП.

ooooOoooo

В. Боян

СЕКТОР МОЛОДИХ КАДРІВ

С т в е р д ж е н н я .

Основною ділянкою праці цього Сектора є забезпечення новими кадрами нашу Організацію, а основною прикметою успіху молодих кадрів є стосування систематичних вишколів, ідеологічно-політичного і практично-ділового характеру.

Умовини життя на чужині диктують форму й методи нашої діяльності. Життя українців в діяспорі силою обставин пов'язане з життям народів, серед яких живемо, що часто впливає негативно на молодь. Неукраїнське середовище з різними його несприятливими і шкідливими явищами, часто створює в молодій українській людині хибні настанови і погляди. Особливо шкідливими для української молоді є явища лівизми і лібералізму в ідеологічному та матеріалізму в практичному аспектах, що послаблює почуття приналежності до і обов'язку супроти української нації. Згадані явища сприяють асиміляційним процесам і наносять шкоду визвольній справі. Вони - ці явища - проявляються в частині української спільноти, яка по своїй інерції їм сприяє. Це негативно відбивається на українській молоді і частину її віддаляє від українства і тим самим від української справи.

У протипагу до цих негативних тенденцій слід відмітити шукання свого коріння і повороту до українства. молоді, яка родилася поза межами України.

П о с т а н о в и .

1. Сектор Молодих Кадрів повинен глибоко проаналізувати це відрядне явище і виробити відповідні методи і засоби для всебічного сприяння, вияву і розвитку його в користь української визвольної справи.

2. Сектор Молодих Кадрів стверджує, що для того, щоб молодь була належно озброєна стати в обороні національних прав України, вона му- сить бути глибоко переконана і широко поінформована. Пізнання справи

походить із читання матеріалів про біжучі події та різних інших інформаційних джерел. Воно приносить розуміння дійсності і переходить у переконання, що вже є поштовхом до дії.

3. Нашим завданням не є приглядатися мовчки народобивчим затіям Москви, але живо й активно на них реагувати та різними способами інформувати світ про події в Україні - різнovidними маніфестаціями, демонстраціями, демонстративними акціями, писанням листів до преси, контактами з керівниками радіо й телебачення, добрими зв'язками з англійськими парламентаристами. Ми повинні активно включитися в працю АБН та інших організацій, які прихильно ставляються до української справи. При кожній нагоді ми повинні реагувати та виправляти неточності в газетах, в радіо, в телебаченні та при тому подавати ширші дані про історію та сучасну долю українського народу.

Необхідно дати відкритий бій лівизні серед української молоді, головно студентства. Необхідно друкувати більше матеріалів у наших виданнях проти марксизму, комунізму. Треба більше рекламувати видання, що стосуються виховання й політичної освіти молодого покоління. Крім того необхідно вести особисті розмови з молоддю, роз'яснюючи їм наші позиції, щоб завернути їх з лівацького шляху.

4. Основною базою на відтинку студентському є ТУСМ, товариство, яке докладає зусиль, щоб український студентський рух задержав ідейно-політичну рівновагу по відношення до визвольницьких потреб України. Тому, що ТУСМ є кінцею, особливо на нашому терені, робитимуться заходи до його відновлення.

З а к л ю ч е н н я .

Приналежність до Організації Українських Націоналістів зобов'язує нас до таких завдань:

- а/ до глибокого почуття відповідальности за Організацію та її дію;
- б/ до глибокого заінтересування проблемами життя і боротьби нашої нації;
- в/ до добровільного приймання обов'язків та їх совісного виконання та до співпраці і допомоги один-одному;
- г/ до концентрації нашої уваги на найважливіше, залишаючи менше важливі справи і проблеми другим;
- ґ/ до пошани Організації, Героїв і Провідників, до постанов, планів і рішень Проводів, до пошани себе самого, свого ближчого чи дальшого організаційного оточення.

Між нами повинна переважати засада - якнайменше внутрішніх труднощів та ускладнень - натомість найбільше зусиль на боротьбу проти ворога та працю в Організації і в громаді.

ММММММММММ

Хмара

ПЛАН ВИМКІЛЬНОЇ ПРАЦІ СМК

Сектор Молодих Кадрів це дуже важливий сектор у системі ОУН. Тому й оперативність праці цього сектора повинна бути важливою для нас

усіх. Для того чи не найважливішими є систематичні вишколи, семінари і обов'язкове закріплення у вишкільно-дійовій програмі системи подвійного навантаження/допомагає віднайти себе корисною одиницею в ОУН, а не лише бути "паперовим" членом без обов'язків/. За всяку ціну не можна занедбувати систематичних вишкোলів МК, що є обов'язком станиць.

Крім систематичних вишкোলів Вишкільна Референтура при ТП планує так як і в минулому відбувати семінари, найменше чотири в році в кожній області, що має певне число молодих кадрів. Плануючи теми семінарів треба проаналізувати постанови VI ВЗ. В постановках особливо наголошується всебічна боротьба з ворогом, всестороння підтримка воюючій молоді в Україні, боротьба з лівизною серед молоді, активність організованої молоді в організаціях Визвольного Фронту. Базуючись на повищому пропоную слідуєчі теми, до кінця цього року:

1. Третя світова війна і завдання українського народу.
2. УПА в світлі документів і боротьби за УССД.
3. Українські визвольні рухи 20 століття.
4. Боротьба українського підпілля за самостійність в другій половині двадцятого століття.
5. Білас і Данилишин - стійкі бойовики ОУН.
6. Устрій майбутньої української держави у світлі постанов Великих Зборів, Конференцій, документів і ідеології ОУН.
7. АБН і його сучасні завдання.
8. Права, дії і поведінка молодого націоналіста у суспільстві, серед якого він живе/як свого так і чужого/.
9. Наша поведінка і розмова з людьми, що їздять у відвідини в Україну, або звідтілля приїжджають у відвідини своїх родичів.
10. Проблема лівизни серед української молоді.

На мою думку все більше і більше заставляти нашу молодь читати газети; книжки і журнали. Для зацікавлення рекомендувати їм деякі статті. Переводячи вишкільні сходи чи семінари; треба дати можливість молодим членам ставити запити, дискутувати. До такого пособу вишколу потрібна солідна підготовка всіх викладачів.

Належить звертати особливу увагу на дисципліну, керуючись добром Організації. Кожну молоду людину треба трактувати як окрему одиницю; не конче дивлячись, чия це дитина, що в нас часто-густо трапляється. Живемо в таких обставинах, де діти/16-18 років ввиш/ виростають поза родинним домом і тим самим батьки мають щораз менший вплив на своїх дітей.

На кінець дозвольте просити Вас друзі допомогти в справі відбування таких семінарів.

----- нннннНнннн

"СМК - за посередництвом ОУВФ і прихильних громадсько-суспільних і політичних формацій - має посилити процес єднання української молоді в діяспорі на базі визвольного націоналізму і безкомпромісного самостійництва, ідеалізму і героїки життя, і християнського гуманізму - в противагу до негативних явищ і процесів видних серед суспільства країн нашого поселення і частини української спільноти!"

/Із постанов VI ВЗ - Сектор Молодих Кадрів/

КОНФЕРЕНЦІЯ АБН В ЛОНДОНІ

Заходами Центрального Комітету Антибольшевицького Бльоку Народів відбудеться в днях від 23 до 26 вересня ц. р. в Лондоні, Велика Британія Конференція АБН. Подаємо орієнтаційну покищо програму, як слідує:

23-го вересня 1982 р. в Імперіал готелю - прес-конференція, поч. год. 11-та.

24 і 25-го вересня - ділові наради конференції у відкритих і закритих сесіях, як також конференція ЕРС - Європейської Ради Свободи, і панель молоді.

25-го вересня/субота/ - бенкет, поч. год. 7.30. Квитки на бенкет в сумі по 10 ф.

26-го вересня/неділя/ - віче/ йдуть старання, щоб відбутися його на Трафальгар Сквер/ від год. 11-ої рано і концерт від год. 3.30 по пол. у Гаммерміт Таун Гол, як також від тої години - пікетування московської амбасади учасниками віча, які не матимуть місця в залі на концерт.

Слідкуйте за нашою пресою, де будуть все нові й докладніші інформації відносно широкої програми Конференції АБН.

Віче є присвячене святкуванню 40-річчя УПА і ним ми започаткуємо святкові відзначення Ювілею УПА у Великій Британії.

З канцелярії ТП розіслано афіші, які розрекламують Конференцію АБН, як таж вислано до станиць квитки на бенкет з інструкцією як організувати на бенкет чисельну репрезентацію централь і громад, щоб зреалізувати в с і переслані до продажі квитки.

ддддддДддддд

ЗМІСТ ЦЬОГО ЧИСЛА:

	Ст.
І. Ковальський: "Завдання і плян на полі внутрішньої політики"	1
С. Височан: "До проблем суспільно-громадських справ у пов'язанні з церковними"	4
М. Зелений: "Суспільна опіка для справ членства"	11
В. Боян: "Сектор Молодих Кадрів"	12
Хмара: "Плян вишкільної праці СМК"	13
Конференція АБН в Лондоні	15

xxxxxXxxxxx